

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Udrag fra Præsten i Løgum (1)

Citation: Skjoldborg, Johan: "Præsten i Løgum. Fortælling", i Skjoldborg, Johan: *Præsten i Løgum. Fortælling*, 1921-22., s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skjold_06-shoot-idm140460965777824/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Præsten i Løgum. Fortælling

saa gerne være paa den rigtige Side," mumlede han.

„De holder meget af Deres Søn.“

„Aak Herregud, Hr. Pastor, det er jo min jennest Baar. Og han er saa god.“

„Anders Vestergaard!“ — der var noget egent højtideligt i Præstens Tone. „Tror De ikke, Guds Kærlighed er lige saa stor som Deres?“

„Jo-jo, jo-jo — ellers saa det nok galt ud.“

„Kunde De tænke Dem nogensinde at lukke Deres Søn ude fra hans Hjem, naar han kom og vilde ind?“

Anders Vestergaard vuggede sit graa Hovede. „Nej nej, det vilde endda være en stor Synd.“

„Tror De, Vorherre er ringere, end D e er, Anders Vestergaard?“

Den Gamle vægede for sig mod slig formastelig Tale.

„Men tænk Dem saa om.“

Anders Vestergaard sænkede atter Hagen mod Stokken og grundede.

Ophold.

Præsten bøjede sig forover mod den Gamle:

„Deres Sind er ret vendt, Anders Vestergaard. Det vender den samme Vej som Guds Tanke. Det største af alt er Kærlighed.“

Og han sagde det, som om det var noget, der ikke kunde rokkes ved.

„Hovedsagen er jo ikke, om et Menneske drik-

ker sig fuld f. Eks. eller ikke. Eller om han drikker sig fuld ti eller tyve Gange. Selvfølgelig skal dette som alt i Livet ikke tages letsindigt, men det afgørende kan den Slags ydre Ting aldrig blive. Nej, det afgørende er Sindelaget, om vi har det Sindelag, der aabner sig for Guds Lys og Varme, saa vi kan gro.

For det er vort Kernevæsen, der er af Gud, — det andet raadner væk.

Den Smule Synd, vi kan begaa, er ingen Ting i Sammenligning med Guds Kærlighed, saa vi behøver ikke at være rædde for, at Guds Kærlighed ikke skulde kunne forslaa.“

Den Gamle sad andægtig lyttende under Præstens Tale.

„Og tænk, Anders Vestergaard, at vi to en Dag skal mødes i Guds Herlighed og al vor Skrøbelighed ligge visnet ved vore Fødder. Dertil, Anders Vestergaard, er De født.

Saadan er Gud.“

Den Gamle sad endnu en Tid, som om han lod Præstens Ord synke til Bunds. Derefter saa' han op og sagde med stor Ro: „A tror, De har Ret, Pastor Bang. Saadan er vistnok Gud i Virkeligheden.“

Og han tilføjede, idet han nikkede for sig selv: „Jo, det tror a.“

Præsten lagde sin Haand venligt paa den Gammles Skulder for ligesom at stadfæste ham deri.